

Arrest

nr. 187 938 van 2 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op maandag 7 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen op 7 maart 2014 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 21 oktober 2010 België binnen. Op dezelfde dag vraagt de eerste verzoekster asiel aan. Op 25 oktober 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 73 971 van 26 januari 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekster.

1.2. Op 6 januari 2012 dient de eerste verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat deze aanvraag op 4 juni 2012 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 14 februari 2014 ongegrond bevonden.

1.3. Op 29 maart 2013 dient de eerste verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 april 2013 wordt een beslissing tot niet inoverwegingneming genomen.

1.4. Op 23 april 2013 dient de eerste verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 24 februari 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 7 maart 2014 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.04.2013 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 3 van het EVRM. Ze tonen echter niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn bij terugkeer naar hun land van herkomst of hun verblijfplaats in het buitenland om hun verblijfsaanvraag voor België bij de bevoegde diplomatieke post in te dienen. Ze tonen niet aan dat ze bij terugkeer een risico lopen op een onmenselijke behandeling.

Verzoekster stelt dat haar zoon erkend vluchteling is maar ze toont niet aan dat zij zelf en haar dochter niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren. Ze verwijzen naar de elementen die ze heeft aangehaald in haar asielpcedure. Deze werd echter afgesloten in de beroeps procedure op 31.01.2012 met de beslissing "weigering vluchtelingenstatus, weigering subsidiaire bescherming.

Wat betreft de verwijzing naar het minderjarige kind, merken we op dat de dochter van verzoekster intussen meerderjarig is, zodat we dit argument niet in haar voordeel hebben weerhouden.

Ook beroepen ze zich op het feit dat hun verblijfsprocedure om medische redenen nog loopt. De procedure 9 ter die ze hebben ingediend op 06.01.2012 werd echter in hun nadeel afgesloten op 14.02.2014.

De overige elementen (betrokkenen wonen al sinds oktober 2010 in België, zijn totaal verankerd, vormen geen gevaar voor de openbare orde, hebben sociale banden, hebben Nederlands geleerd en leggen verschillende integratiebewijzen voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

1.5. Op 17 februari 2014 dient de eerste verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 24 maart 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 187 937 van 2 juni 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.6. Op 24 februari 2014 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed

- *de aangehaalde elementen inzake integratie verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging in België wordt ingediend*
- *een schending van art 3 EVRM is niet aangetoond*
- *het feit dat haar zoon erkend vluchteling is kan niet gelden als buitengewone omstandigheid*
- *de procedure art. 9 TER VW is ondertussen afgesloten*
- *de minderjarige dochter is ondertussen meerderjarig*
- *ook de overige elementen worden niet aanvaard*

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers verblijven geruime tijd in België, hebben zich goed geïntegreerd, tweede verzoekster gaat naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielprocedure heeft verschillende jaren geduurd.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de medische toestand, noch de duur van de procedures kan leiden tot ontvankelijkheid van de aanvraag tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.”

3.1.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het “(v)erbod van discriminatie” en van het gelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België en de problemen in het herkomstland, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip “buitengewone omstandigheden” als volgt:

“Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, § 3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen.” (RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVÉLIER B.).

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan afdoende onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende asiel en nadien van een beslissing op het door hen ingediende verzoek tot medische regularisatie.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening is gehouden met de duur van de asielpprocedure doch geenszins met de procedure medische regularisatie.

Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, alsdan de procedure van verzoekers in totaal verschillende jaren heeft geduurd.

Dat bovendien er op datum van 10.02.2014 een nieuw verzoek art. 9 TER VW werd ingediend, zodat er thans wel degelijk nog een procedure medische regularisatie bezig is in tegenstelling tot wat er beweerd wordt in de bestreden beslissing.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.1.3. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Dat in dit verband het zeer belangrijk is te wijzen op het feit dat de zoon/broer van verzoekers erkend is geworden als politiek vluchteling dit omwille van de ondraaglijke problemen die hij daar had.

Dat het een algemeen gekend gegeven is dat getracht wordt personen nog grata te treffen door hun familieleden iets aan te doen en/of te gijzelen.

In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoekers kunnen niet terug.

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt “Niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”.

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is nog een lopende procedure art. 9 TER VW
- tweede verzoekster geniet onderwijs in België
- de verzoekers zijn totaal verankerd
- de zoon/broer van verzoekers is erkend vluchteling

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten zeerste wordt ontwricht.

“Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van

de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat door de bestreden beslissing de verzoekers zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel voeren verzoekers een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM.

In het tweede middel voeren verzoekers een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van het verbod op discriminatie en van het gelijkheidsbeginsel.

In het derde middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 3 EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de overlappingen van de middelen, zullen die samen behandeld worden.

Verzoekers verwijten verwerende partij geen draagkrachtige motivering te hebben geven aan de beslissing, nu zij geen rekening zou hebben gehouden met tal van elementen die blijken uit het dossier. Verzoekers stellen dat er geen rekening werd gehouden met de duur van de procedure op grond van medische regularisatie, maar alleen met de duur van de asielpcedure.

Verzoekers hebben bovendien een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die nog lopende zou zijn, terwijl in de bestreden beslissing het omgekeerde wordt beweerd.

De bestreden beslissing zou strijden met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nu er in hun hoofde wel sprake is van buitengewone omstandigheden. Verzoekers zouden goed geïntegreerd zijn en tweede verzoekster gaat hier naar school.

Tot slot zouden verzoekers niet terug kunnen, nu de situatie in Tsjetsjenië ernstig en precair zou zijn en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen ook ernstig zou zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat de er bij de beoordeling van de aanvraag wordt uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct worden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing wordt gekomen.¹

Hieraan werd voldaan. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verwerende partij kennis heeft genomen van de door verzoekster neergelegde stukken en opgeworpen elementen. Zo wordt er in de bestreden beslissing verwezen naar het feit dat de verzoekers zich op artikel 3 EVRM trachten te beroepen, dat eerste verzoekster haar zoon erkend werd als vluchteling, dat zij een verblijfsprocedure om medische redenen hebben opgestart, dat zij sedert oktober 2010 in België wonen en verankerd zijn, dat zij geen gevaar vormen voor de openbare orde, dat zij sociale banden hebben, dat zij de Nederlandse taal hebben geleerd en dat zij verschillende integratiebewijzen voorleggen.

De verwerende partij was evenwel van oordeel dat dit geen buitengewone omstandigheden vormen die een aanvraag om een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen en dat niet wordt bewezen dat artikel 3 EVRM zou worden geschonden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Het feit dat eerste verzoekster haar zoon als vluchteling werd erkend, toont evenmin aan dat zij zelf en haar dochter niet naar hun land kunnen terugkeren.

Verzoekers kunnen niet voorhouden als zou artikel 3 EVRM geschonden zijn, nu zij het vereiste bewijs niet geleverd hebben.

“Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die zij geenszins staaft. In het kader van artikel 3 van het EVRM is nochtans vereist dat zij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

In hun aanvraag stellen zij dat “verzoekster van oordeel is zowel in rechte als in feite dat haar afwijzing als asielerzoekster niets afdoet van de onmogelijkheid terug te keren naar haar geboorteland en daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België. Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in dit verzoek worden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.”

Hiermee levert verzoekster het door artikel 3 EVRM vooropgestelde bewijs niet. Ook in hun verzoekschrift maken verzoekers een schending niet aannemelijk en beperken zich ertoe te beweren dat de “situatie in Tsjetsjenië ernstig en precair is en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen ook ernstig is.”

Verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing bovendien terecht op dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie)

“Waar verzoekende partij stelt dat haar leven en haar fysieke integriteit, in de zin van de artikelen 2 en 3 EVRM, bij “een eventuele verwijdering” in het gedrang komen, wijst de Raad erop dat deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De toetsing van het door verzoekende partij voorgehouden asielerelaas aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet maakte reeds het voorwerp uit van de beoordeling van haar eerste asielaanvraag waarbij verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.”

Hun situatie werd derhalve, in het kader van de asielerprocedure, reeds beoordeeld in het licht van artikel 3 EVRM. Verzoekers leveren geen elementen die zouden kunnen aantonen dat er een verkeerde beoordeling werd gemaakt en dat artikel 3 EVRM alsnog zou worden geschonden bij een terugkeer.

Waar verzoekers aanvoeren dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de duur van de medische regularisatieprocedure, laat verwerende partij gelden dat zij in hun aanvraag die duur niet hebben opgeworpen als zijnde een in overweging te nemen element, waardoor zij niet de verwachting kunnen dragen dat daaromtrent enige motivering zou moeten worden opgenomen. Bovendien laat verwerende partij gelden dat verzoekers niet duidelijk maken waarom die duur, die bovendien tot een andere procedure behoort, betrokken dient te worden in huidige beslissing.

Verwerende partij wijst er daarenboven op dat de eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die werd ingediend op 4 januari 2012 en ontvankelijk werd verklaard op 4 juni 2012, ongegrond werd verklaard op 14 februari 2014.

In hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die werd ingediend 23 april 2013, refereerden verzoekers naar die eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt terecht dat die procedure ten einde is.

Zes dagen voorafgaand aan de bestreden beslissing, dienden verzoekers een tweede aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die inmiddels eveneens onontvankelijk werd verklaard op 24 maart 2014.

Verzoekers kunnen niet voorhouden als zouden zij in hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die zij in april 2013 indiende, refereren naar hun tweede aanvraag die zij pas in februari 2014 indiende.

Er werd door verwerende partij derhalve met de correcte medische regularisatieprocedure rekening gehouden, die zij toen in hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bestempelden als “een procedure 9ter VW (...) ingeleid, dewelke ontvankelijk verklaard (is) op heden nog lopende (...)”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat de grondslag vormt om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, is een uitzonderingsbepaling en moet bijgevolg restrictief worden geïnterpreteerd. De buitengewone omstandigheden moeten de terugkeer naar het buitenland voor de vreemdeling onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Het is de vreemdeling, die in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen of een ernstige ziekte.

De buitengewone omstandigheden strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er wel toe aan te geven waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Ze mogen aldus niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Een interpretatie waarbij “het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen”, doet afbreuk aan de wet. Dit volgt uit het arrest van de Raad van State nr. 198.769, waarbij de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, en de strikte interpretatie van het begrip “buitengewone omstandigheden” werd herbevestigd.

Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, heeft de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip “buitengewone omstandigheden”. Hij lichtte dit begrip, zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat, als volgt toe:

“Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd.

Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». (Parl. St.Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.)

De elementen van verblijf en integratie, waarnaar verzoekers verwijzen, zijn elementen die ten gronde dienen te worden beoordeeld. Dit betreffen evenwel geen buitengewone omstandigheden die een aanvraag in het buitenland voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Verzoekers kunnen derhalve niet voorhouden als zou er een incorrecte toepassing zijn gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nu het feit dat zij ‘reeds geruime tijd in België verblijven, zich goed geïntegreerd hebben en tweede verzoekster hier naar school gaat’, niet tot de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft kunnen leiden.

Verwerende partij de bestreden beslissing genomen met respect voor de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit laatste beginsel houdt immers een plicht in voor verwerende partij om zich bij het nemen van de beslissing te steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.² Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening heeft gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop

die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In de mate dat de verzoekende partijen in het tweede en het derde middel de schending aanvoeren van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoekende partijen nalaten hierbij verdere toelichting te geven zodat deze onderdelen van het tweede en het derde middel als onontvankelijk moeten worden beschouwd. De verzoekende partijen zetten bovendien nergens in het tweede middel van hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij het “*(v)erbod van discriminatie*” en het gelijkheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden achten.

Het tweede en het derde middel zijn, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.1. Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, met name dat zij zich kunnen beroepen op artikel 3 van het EVRM, dat de zoon van de eerste verzoekster erkend vluchteling is, dat de eerste verzoekster een minderjarig kind heeft, dat hun verblijfsprocedure om medische redenen nog loopt en de elementen met betrekking tot hun integratie, niet werden aanvaard of bewezen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen in het eerste middel aanvoeren, wordt in de bestreden beslissing wel degelijke rekening gehouden met het gegeven dat zij reeds geruime tijd in België verblijven en dat zij zich goed geïntegreerd hebben. In de bestreden beslissing wordt immers genoegzaam gemotiveerd waarom deze elementen niet aanzien kunnen worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, met name omdat deze elementen

“behoren tot de gegrondheid en (...) in deze fase van het onderzoek niet (worden) behandeld”. Door louter te stellen dat zij geruime tijd in België verblijven en goed geïntegreerd zijn beperken de verzoekende partijen zich tot een herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er in hunnen hoofde geen buitengewone omstandigheden bestaan die eraan in de weg staan dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend.

Waar de verzoekende partijen in het eerste middel laten gelden dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat de tweede verzoekster in België naar school gaat en dat hun asielprocedure verschillende jaren heeft geduurd, wordt erop gewezen dat het de vreemdeling die een machtiging tot verblijf aanvraagt toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. *In casu* blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 april 2013 niet dat de verzoekende partijen het schoolgaan van de tweede verzoekster en de duur van hun asielprocedure als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingeroepen. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze elementen. De verzoekende partijen voeren dan ook niet dienstig aan dat *“(i)ndien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW”* en *“dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de medische toestand, noch de duur van de procedures kan leiden tot ontvankelijkheid van de aanvraag tot regularisatie van verblijf”*. Het kwam immers de verzoekende partijen toe om deze elementen in te roepen in hun machtigingsaanvraag indien zij wensten dat ermee rekening zou worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden bijgetreden waar zij opwerpen dat de *ratio legis* van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet manifest wordt geschonden.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen aan dat niet afdoende en *in concreto* wordt gemotiveerd waarom de door de hen aangehaalde elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat hieromtrent in de bestreden beslissing wordt gesteld dat *“(d)e overige elementen (betrokkenen wonen al sinds oktober 2010 in België, zijn totaal verankerd, vormen geen gevaar voor de openbare orde, hebben sociale banden, hebben Nederlands geleerd en leggen verschillende integratiebewijzen voor) (...) tot de gegrondheid (behoren) en (...) in deze fase van het onderzoek niet behandeld (worden)”* en dat *“(d)e elementen met betrekking tot de integratie (...) het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980”*. Deze motivering is volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom een vreemdeling de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. De omstandigheid dat de verzoekende partijen hierover een andere mening hebben dan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk, feitelijk niet correct, of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is.

Tevens werpen de verzoekende partijen in het tweede middel op dat niet afdoende en *in concreto* wordt gemotiveerd waarom de door de hen aangehaalde problemen in het land van herkomst niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het door hen in hun aanvraag aangehaalde artikel 3 van het EVRM gemotiveerd dat zij *“niet aan(tonen) op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn bij terugkeer naar hun land van herkomst of hun verblijfplaats in het buitenland om hun verblijfsaanvraag voor België bij de bevoegde diplomatieke post in te dienen”* en dat ze *“niet aan(tonen) dat ze bij terugkeer een risico lopen op een onmenselijke behandeling”*, waarbij wordt toegelicht dat de verzoekende partijen verwijzen naar de elementen die de eerste verzoekster heeft aangehaald in haar asielprocedure, doch dat deze op 31 januari 2011 werd afgesloten in de beroepsprocedure met de beslissing *“weigering vluchtelingenstatus, weigering subsidiaire bescherming”*. Te dezen tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan welke elementen die zij in hun aanvraag hebben ingeroepen door de gemachtigde van de bevoegde

staatssecretaris niet in overweging werden genomen. Met een dergelijk vaag betoog tonen de verzoekende partijen niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Gelet op het feit dat de asielprocedure van de eerste verzoekster reeds negatief werd afgesloten en gelet op de niet betwiste vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoekende partijen "*niet aan(tonen) dat ze bij terugkeer een risico lopen op een onmenselijke behandeling*", wordt bovendien niet ingezien waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hieromtrent zelf nog een grondig onderzoek zou moeten voeren.

Voorts laten de verzoekende partijen in het tweede middel gelden dat bij de beoordeling van de duur van de procedure er enkel rekening werd gehouden met de duur van de asielprocedure, maar niet met de duur van de procedure tot medische regularisatie en dat wanneer rekening wordt gehouden met de duur van beide procedures deze in totaal verschillende jaren hebben geduurd. Enerzijds mist het betoog van de verzoekende partijen feitelijke grondslag, nu in de thans bestreden beslissing noch over de duur van de asielprocedure noch over de duur van de procedure tot medische regularisatie wordt gemotiveerd, anderzijds wordt er op gewezen dat uit de door de verzoekende partijen op 23 april 2013 ingediende machtigingsaanvraag niet blijkt dat zij de duur van de medische regularisatieprocedure en de duur van hun asielprocedure als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet hebben ingeroepen, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet dienstig kan worden verweten met deze elementen geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het weze immers herhaald dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen deze aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen.

Waar de verzoekende partijen in het tweede middel opwerpen dat zij op 10 februari 2014 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet hebben ingediend en zij, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, nog wel een procedure tot medische regularisatie lopende hebben, kan er samen met de verwerende partij in de nota met opmerkingen op worden gewezen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet waarnaar de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van 23 april 2013 hebben verwezen redelijkerwijze de aanvraag van 6 januari 2012 is. De tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet van 10 februari 2014 dateert immers van na het indienen van de machtigingsaanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partijen enige aanvulling bij hun aanvraag hebben ingediend waarbij het indienen van hun tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet op 10 februari 2014 als een buitengewone omstandigheid wordt aangevoerd. Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing oordeelde dat "*(d)e procedure 9 ter die ze hebben ingediend op 06.01.2012 (...) in hun nadeel (werd) afgesloten op 14.02.2014*".

De verzoekende partijen voeren in het tweede middel aan dat nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd over de cumulatie van de ingeroepen elementen en dat het misschien zo is dat bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch dat zij aangevuld met andere elementen tot regularisatie van verblijf kunnen leiden. Zij laten evenwel na *in concreto* uiteen te zetten in welk opzicht de beoordeling van deze elementen in hun geheel ertoe zou leiden dat er in hunnen hoofde buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aanwezig zijn, daar waar elk element afzonderlijk volgens de bestreden beslissing geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

In een derde middel stellen de verzoekende partijen dat het enkele feit dat zij niet werden erkend als vluchteling niet impliceert dat zij zich niet meer mogen beroepen op de situatie in hun herkomstland. In dit verband dient te worden gesteld dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geenszins heeft gemotiveerd dat de verzoekende partijen eventuele problemen in hun land niet zouden mogen aanvoeren ter staving van het bestaan van een buitengewone omstandigheid. Uit de thans bestreden beslissing blijkt dat de aangevoerde buitengewone omstandigheden werden beoordeeld en uit niets blijkt dat het gegeven dat de asielaanvraag van de eerste verzoekster werd verworpen, op zich aanleiding geeft tot de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt. Een afgewezen asielzoeker dient echter, net zoals elke andere vreemdeling, buitengewone omstandigheden aan te tonen die maken dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet vanuit het buitenland kon worden ingediend, *quod non in casu*. In wezen beperken de verzoekende partijen zich

tot een herhaling van wat zij in hun machtigingsaanvraag hebben uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent, met name dat zij *“niet aan(tonen) dat ze bij terugkeer een risico lopen op een onmenselijke behandeling”*, dat zij stellen dat de zoon van de eerste verzoekster erkend vluchteling is, maar niet aantonen *“dat zij zelf en haar dochter niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren”* en dat ze *“verwijzen naar de elementen die ze heeft aangehaald in haar asielprocedure”*, doch dat deze op 31 januari 2012 werd afgesloten in de beroepsprocedure met de beslissing *“weigering vluchtelingenstatus, weigering subsidiaire bescherming”*, te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag weerleggen de verzoekende partijen geenszins deze vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris.

Waar de verzoekende partijen in een derde middel opwerpen dat hun zoon/broer erkend is geworden als politiek vluchteling omwille van de ondraaglijke problemen die hij had in zijn land van herkomst en dat het een algemeen gekend gegeven is dat getracht wordt personen te treffen door hun familieleden iets aan te doen en/of te gijzelen, wordt er op gewezen dat uit de door de verzoekende partijen op 23 april 2013 ingediende machtigingsaanvraag niet blijkt dat zij het algemeen gekend gegeven *“dat getracht wordt personen nog (sic) grata te treffen door hun familieleden iets aan te doen en/of te gijzelen”* als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingeroepen, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten met deze informatie geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het weze nogmaals herhaald dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen.

Voorts laten de verzoekende partijen in het derde middel gelden dat zij omwille van buitengewone omstandigheden een werkelijke band met België hebben, waarbij zij wijzen op de nog lopende procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, het gegeven dat de tweede verzoekster in België onderwijs geniet, dat zij totaal verankerd zijn en dat hun zoon/broer erkend is als vluchteling. Er wordt evenwel nogmaals op gewezen dat met *“buitengewone omstandigheden”* in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post bedoeld worden. Het gaat dus niet om omstandigheden waardoor een vreemdeling een werkelijke band met België heeft (ontwikkeld). Voor het overige kan, wat de verschillende door de verzoekende partijen aangestipte elementen betreft, worden verwezen naar wat hieromtrent hierboven reeds werd uiteengezet.

Waar de verzoekende partijen nog stellen dat door de bestreden beslissing hun gezin *“ten zeerste wordt ontworcht”* en zij hierbij verwijzen naar het arrest nr. 58.969 van 1 april 1996 van de Raad van State, wordt er vooreerst op gewezen dat de bestreden beslissing de beide verzoekende partijen treft en dat zij niet uiteenzetten met wie zij in België nog een gezinsleven leiden, zodat niet wordt ingezien in welk opzicht het gezinsleven van de verzoekende partijen ten gevolge van de bestreden beslissing zou worden ontworcht. Bovendien dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)) en tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen laten de verzoekende partijen in het derde middel gelden dat er in Tsjetsjenië verscheidende problemen rond mensenrechtenschendingen zijn, dewelke divers van aard zijn, en dat het niet is omdat de gevechtshandelingen sterk zijn afgenomen in omvang en in intensiteit en het dagelijks bestuur in handen is van lokale mensen, dat het er plots veilig zou zijn. De situatie blijft er ernstig en precair en de verzoekende partijen menen dan ook dat zij niet terug kunnen. Zij laten evenwel na hun beweringen te staven met een begin van bewijs. Om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen, moeten

de verzoekende partijen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partijen beperken zich tot het geven van een louter algemene uiteenzetting omtrent de situatie in Tsjetsjenië, die ernstig en precair zou zijn, doch hun betoog betreffende de situatie aldaar wordt niet ondersteund door stukken of verwijzingen naar concrete rapporten. Evenmin leggen de verzoekende partijen het verband met hun persoonlijke situatie. Door te beweren dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat er verscheidene problemen zijn door mensenrechtenschendingen, dat het daar niet veilig is en dat de situatie ernstig en precair is, zonder hiervan enige concrete elementen bij te brengen, maken de verzoekende partijen geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM. Evenmin brengen de verzoekende partijen concrete elementen bij om aan te tonen dat zij persoonlijk een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoekende partijen dienen hun beweringen te staven met een begin van bewijs, *quod non in casu*. Bovendien weigerde de Raad bij arrest nr. 73 971 van 26 januari 2012 aan de eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing, waar met betrekking tot artikel 3 van het EVRM wordt gesteld dat zij *“niet aan(tonen) op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn bij terugkeer naar hun land van herkomst of hun verblijfplaats in het buitenland om hun verblijfsaanvraag voor België bij de bevoegde diplomatieke post in te dienen”* en dat ze *“niet aan(tonen) dat ze bij terugkeer een risico lopen op een onmenselijke behandeling”*, is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.5. Het eerste, het tweede en het derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN